

блитъ, заедно съ хубавата си и разумна Софійка, която отъ голѣмата си любовъ научи ъж да свири и да играе искусно; въ малко врѣме тя изучи всичкитѣ Атинейски и Делфински пѣсни, които на бѣло море, у Елада, или на предѣла Пелопоннскій никой незнаеше и нѣмаше такъвъ пѣснопоець или играчь. Въ това врѣме, нѣмаше у Неаполь, такива свирни и пѣсни. А кралскій палатъ бѣше на самія брѣгъ до морето, дѣто Фронисисовитѣ корабли стоѣхъ; Кралтъ имаше само една дѣщеря и трима синове, които всѣка зоранъ и вечеръ слушахъ отъ прозорцитѣ, когато Фронисисъ свирѣше и пѣяше съ любезната си Софійка. За това помолихъ баща си да ги пуща за да отидѣтъ въ корабля при Фронисиса да имъ слушать свирнитѣ; но то бѣше неприлично за краля да призове единъ човѣкъ като Фронисиса и неговата Софійка у палата си, или да пусне своитѣ дѣца, безъ никаква си причина, при непознати хора. Послѣ той намисли да направи едно угощение и съ това да запознае дѣцата си съ Фронисиса и Софійка. И тѣй призова всичкитѣ дворски болѣри и държавници (министри), подобно и Фронисиса съ неговата Софійка, които радостно и учтиво дочака. Когато сѣднахъ на обѣдъ, кралтъ заповѣда чрѣзъ единъ свой министъръ, да кажѣтъ на Фронисиса, за да си донесе свирката и да посвири предъ краля, което са и сбѣдна на часа.

Тогавъ Фронисисъ, безъ друго, донесе си свирката съ голѣмо благодареніе и покорность; също рече и на Софійка да са поклони на краля и, като земе прошка, да поиграе. Оттова кралтъ остана твърдѣ задоволенъ и много са зарадва за дѣто са запозна съ такива добри хора.

И тѣй Фронисисъ и неговата Софійка почнахъ искусството си, и толкозь сполучно люлеяше свирнята, щото всичкитѣ гости и кралтъ са почюдихъ. А по диръ обѣда кралтъ повика Фронисиса и съпругата му, та имъ каза: »Чада мой! отъ днеска нататкъ ще ви